

Někdo zaklepal na dveře, ale tak potichu, že to kriminální inspektor Ray-Ray Edman málem přeslechl. V karavanu, který se naneštěstí stal jeho trvalým pracovištěm, zůstal sám.

Jako kluk měl Ray-Ray spoustu barvitých představ o tom, jak napínavý a úžasný život policisté vedou. Karavan kupodivu nefiguroval ani v jedné z nich.

Jak s oblibou říkal jeho nejstarší syn Eskil:

„To je mega cringe, tati.“

Proti tomu se těžko dalo něco namítat.

Klepání se ozvalo, zrovna když Ray-Ray vyléval obsah skleněné konvice z překapávače do dřezu. Zamračeně se otočil ke dveřím.

Bylo po pracovní době. Maria už odešla domů, aby se učila na zkoušku a vybírala se sestrou svatební šaty (i když kvůli tomu druhému volno nedostala). Ray-Ray chtěl původně trvat na tom, že u výběru šatů musí být i on – koneckonců ho pověřili organizací celé svatby –, ale dospěl k závěru, že po týdnu, kdy měl u sebe děti, nehodlá strávit první volný večer diskuzí o svatebních šatech. Své děti zbožňoval nadevše, ale byla to taková úleva, když se zase vrátily k maminkám a doma se rozhostilo ticho.

Uslyšel další zaklepání. Ray-Rayovi se nechtělo otevírat. Rád by šel domů a trochu tam poklidil, když konečně nastal klid a mír.

Ozval se hlas:

„Haló! Tati, jsi tam?“

To ho probralo. Rychlý pohled z okna mu prozradil, že venku stojí Nathalie, jeho druhé nejstarší dítě. V ruce držela obrovskou tašku.

Ray-Ray otevřel dveře.

„Stalo se něco?“ zeptal se.

„To je fajn, že mě tak rád vidíš,“ odpověděla Nathalie unaveně.

Vlasy s modrými pramínky jí trčely na všechny strany.

„Promiň,“ omluvil se Ray-Ray. „Ale nečekal jsem tě tady.“

Děti za ním do karavanu v podstatě nikdy nechodily. Ray-Ray si myslel, že u něj v práci nemají co dělat.

„Chtěla jsem ti tu jenom něco nechat,“ vysvětlila Nathalie a podala mu tašku.

„Co to je?“ zeptal se Ray-Ray.

„Klec na křečka. Koupila jsem ji od kamarádky a chci ji dát Adrianovi k narozeninám. Jeho máma pro něj má křečka. Ale on o tom samozřejmě ještě neví.“

Ray-Ray hlasitě zasténal.

„Zbláznila ses, Nathalie?“ vyhrkl. „Vždyť jsi tak chytrá holka. Opravdu je dobrý nápad dávat Adrianovi křečka? Kolikrát jsem říkal, že žádná zvířata domů nechci?“

„Ten křeček nebude u tebe,“ odsekla Nathalie vzdorovitě. „Ale klec mi do oslavy snad schovat můžeš, ne?“

Ray-Ray neochotně přikývl a odložil klec stranou.

Nathalie poděkovala a chystala se k odchodu. Ray-Ray si ale ještě na něco vzpomněl. „Neměla jsi dnes náhodou vyzvednout Sebbeho?“ zeptal se. „Nebo to dnes zařídila Betsy?“

Když Nathalie bydlela u matky, vyzvedávala jednou týdně svého nejmladšího brášku ze školky a doprovázela ho domů. Betsy byla bratříčkova matka, ne Nathaliina.

„Dneska jsem to nestihla,“ řekla Nathalie. „Musela jsem pro tu klec a teď pospíchám domů za mámou. Zas má krizi.“